

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.755 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 10 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die loco advocaat Ch. MARCHAND verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Russische nationaliteit te zijn en hebben samen drie minderjarige kinderen.

Op 7 juli 2000 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 29 september 2000 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 31 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zowel ten aanzien van verzoeker, als ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 31 januari 2001 dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 juli 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, zowel ten aanzien van verzoekster, als ten aanzien van verzoeker.

Tegen voormelde beslissingen van 16 juli 2001 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State.

Op 4 oktober 2001 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 december 2001 deelt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken mee dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Op 29 april 2004 verwerpt de Raad van State de beroepen van verzoekers bij arrest nr. 130.813 en nr. 130.814.

Op 16 februari 2005 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 16 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 oktober 2006 dienen verzoekers voor de derde maal een aanvraag in op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij ‘het slachtoffer zijn geweest van systematische aantastingen van hun fysieke integriteit; dat deze aantastingen gebeuren omdat zij behoren tot de Oeigoerse gemeenschap;[...]’ doch ze leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging en voor hun

fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Voorts beweren betrokkenen 'dat de situatie in hun land van herkomst veel verslechterd is en bijgevolg het risico op mishandelingen, bij terugkeer naar hun land van herkomst, veel groter is dan ten tijde van hun vlucht [...]'; dat zij 'vrezende te worden uitgezet naar China wanneer ze worden uitgezet naar Kazachstan [...]', enz... en dit trachten zij te bewijzen aan de hand van verwijzingen naar rapporten van o.a. Amnesty International en de National Human Rights Commission. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V. 27 jul. 2007, nr. 1.018).

Dat betrokkenen indirect het land zijn uitgevlucht 'omwille van de miserabele economische toestand', wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Tenslotte is de moeilijke economische situatie in het land van herkomst van algemene aard en verhindert deze talrijke andere personen afkomstig van de Russische Federatie niet naar hun land terug te keren.

De overige aangehaalde elementen – de mate van integratie van betrokkenen, hun werkbereidheid, de vermeende schending van het Verdrag van de Rechten van het Kind, van art. 3 en art. 8 EVRM, schoolgaan van de kinderen (tijdens illegaal verblijf), het verloop van de asielprocedure van dhr. I. en mevr. I. en hun langdurig illegaal verblijf – werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 16.08.2006 – aan betrokkenen betekend op 26.08.2006 – inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 16.02.2005. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen.

(...)"

Verzoeker dient op 1 oktober 2008 een beroep tot nietigverklaring in tegen de bestreden beslissing van 20 augustus 2008, hem ter kennis gebracht op 4 september 2008, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep op 19 december 2008, bij arrest nr. 20.827 verwerpt.

Verzoekers dienen samen op 7 november 2008 een beroep tot nietigverklaring in van de bestreden beslissing van 20 augustus 2008, hen ter kennis gebracht op 10 oktober 2008, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het vertrouwensbeginsel.

Zij stellen dat de bestreden beslissing steunt op overwegingen uit een eerder genomen beslissing, zijnde de beslissing van 16 augustus 2006, aan verzoeker betekent op 26 augustus 2006.

In een eerste onderdeel van het eerste middel stellen verzoekers dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd dienen te zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Dat om aan de materiële motiveringsplicht te voldoen drie voorwaarden moeten vervuld zijn, dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, dat de motieven juist moeten zijn alsook draagkrachtig. Verzoekers wijden uit over de draagkrachtvereiste en stellen dat deze een feitelijke aanvaardbaarheid inhoudt en dat aan de feitelijke aanvaardbaarheid niet is voldaan, temeer de bestreden beslissing in geen geval rekening houdt met, en de overheid niet is overgegaan tot het beoordelen van de relevante feiten, die zich hebben voorgedaan na de periode van de eerste indiening van de regularisatieaanvraag, onder meer het gegeven dat zij een nieuw bestaanskader hebben opgebouwd, dat zij kinderen hebben die hier al 7 jaar schoollopen, dat zij zich de westerse normen hebben eigen gemaakt, dat zij bindingen hebben aangegaan die zich op sociaal en professioneel vlak manifesteren en dat hun kind op 3 januari 2008 in België is geboren.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing immers een inmenging uitmaakt in hun privéleven. Hoewel de inmenging bij wet is voorzien, moet deze volgens verzoekers een wettig doel nastreven en moet deze nodig zijn in een democratische samenleving. Verzoekers stellen dat een beslissing die een inmenging inhoudt in hun privéleven dermate gemotiveerd moet zijn dat ze toelaat om na te gaan of ze een wettig doel nastreefde, en zo ja, of die maatregel noodzakelijk was in een democratische samenleving. Dat dienaangaande niets terug te vinden is in de bestreden beslissing, zodat een schending kan worden vastgesteld van de motiveringsplicht, dat a fortiori deze omstandigheden dermate belangrijk zijn om de rechtmatigheid van de beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM na te gaan. Dat de als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen immers raken aan artikel 8 van het EVRM, zodat normalerwijze moet worden nagegaan of de bestreden beslissing een billijk evenwicht heeft tot stand gebracht tussen de aanwezige belangen, te weten enerzijds het recht van verzoekers op eerbied van hun privéleven en anderzijds de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafrechtelijke veroordelingen, enz. Dat de familiale situatie van verzoekers genoegzaam bekend was op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verzoekers stellen verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken het niet opportuun achtte om de buitengewone omstandigheden, die zich hebben voorgedaan na 16 februari 2005, in het licht van artikel 8 van het EVRM te beoordelen teneinde op grond van het algemeen rechtsbeginsel van voorzichtigheid de evenredigheid te determineren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, dat deze belangenafweging deel uitmaakt van en moet blijken uit de motieven. Dat daarbij komt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aangeeft dat de in artikel 8, 2de lid van het EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang worden gebracht, terwijl dit een vereiste is krachtens de rechtspraak van de Raad van State (RvS 13 juli 1993, nr. 43.821). Verzoekers menen dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan de zaak (ze werden immers niet beoordeeld) zodat er sprake is van een stereotiepe motivering, wat volgens de Raad van State geen adequate motivering uitmaakt in de zin van de wet van 29 juli 1991, dat dit tevens het standpunt is van het Hof van Cassatie, dat een dergelijke motivering a fortiori uit den boze is wanneer de grondrechten in het geding zijn, waarvan de inmenging op strikte wijze beperkt wordt in artikel 8, 2de lid van het EVRM en waarvan de inbreuk een allesomvattende motivering noodzaakt teneinde de wettelijkheid van de inmenging te toetsen aan de door de desbetreffende gelimiteerde verdragrechtelijke inmenginggronden. Verzoekers stellen dat het nemen van een beslissing die een inmenging inhoudt in het privéleven van verzoekers, zonder dat de

buitengewone omstandigheden die raken aan artikel 8 van het EVRM werden beoordeeld, immers indruist tegen het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel. Verzoekers zijn van mening dat zij van de overheid mogen verwachten dat hun familiale situatie op zijn minst wordt onderzocht, dat de desbetreffende motivering zich op de feiten steunt eigen aan de zaak en waaruit enerzijds het nagestreefde doel in het licht van artikel 8, 2de lid van het EVRM en anderzijds de belangenafweging kan worden gededuceerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen

worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
- Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder aldus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2006, die geleid heeft tot de huidige bestreden beslissing, blijkt dat verzoekers geen onderscheid hebben gemaakt tussen de elementen die zouden verantwoorden dat zij hun aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen en de elementen ten gronde om de afgifte van een verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Verzoekers stellen in hun aanvraag van 10 oktober 2006 wat volgt:

- *dat ze onverwijderbaar zijn, daar ze in hun land van herkomst kunnen onderworpen worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM*
- *dat het EHRM en Raad van State stellen dat betrokkenen een begin van bewijs dienen aan te brengen, doch dat kandidaat-vluchtelingen meestal voor de onmogelijke opdracht staan om het bewijs te leveren; dat een begin van bewijs kan steunen op rapporten.*
- *Via rapporten hebben ze vernomen dat de situatie in hun land van herkomst verslechterd is en dat bijgevolg het risico op mishandelingen bij terugkeer veel groter is dan ten tijde van hun vlucht en van de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*
- *Volgens het EHRM moet het risico toegespitst worden op de voorzienbare gevolgen van de verwijdering in het licht van de bestaande situatie in het herkomstland op ogenblik van de verwijdering en op grond van de persoonlijke omstandigheden van de betrokkenen. Ze stellen dat hun vrees kan gegrond worden op rapporten die duidelijk aantonen dat de Oeigoerse gemeenschap in Kazachstan systematisch wordt vervolgd*
- *Rapporten maken melding dat de 'oorlog tegen terreur' wordt aangewend om de aanhoudende onderdrukking van de Oeigoerse bevolking goed te praten. Ze verwijzen naar meldingen van de Verenigde Staten en Amnesty aangaande Oeigoeren in Guantanamo Bay (relatie met China). Ze vrezen te worden uitgezet naar China wanneer ze worden uitgezet naar Kazachstan. Oeigoeren worden vaker gedwongen terug te keren naar China (verschillende sancties: economische tot aantasting fysieke integriteit)*
- *Bij uitwijzing bestaat de reële kans dat betrokkenen zullen vervolgd worden. In verleden werden personen die werden uitgewezen ter dood veroordeeld. In het bijzonder een Oeigoerse activist (zijn getuigenis tijdens zijn asielaanvraag werd zijn dood), en dit is geen alleenstaand geval. Bijgevolg is de vrees van betrokkenen om vervolgd te worden gegrond op objectieve gegevens, de vrees is gerechtvaardigd gezien de inhoud van de rapporten*
- *Een resolutie van het Europees Parlement erkent dat er een onderdrukking is van de Oeigoerse gemeenschap door de Chinese autoriteiten over de landgrenzen heen en dat iedere culturele of religieuze identiteit hen wordt ontnomen*
- *Dat ieder asielerzoek wordt behandeld op basis van het individueel geval, maar dat niettemin kan worden voorkomen dat hele bevolkingsgroepen blootstaan aan vervolging, dat in dergelijke gevallen het verzoek eveneens individueel behandeld dient te worden, doch dat het mogelijk is*

enkel vast te stellen dat de betrokkenen tot dergelijke groep behoren

- *Individuele omstandigheden: ze zijn het slachtoffer geweest van systematische aantastingen van hun fysieke integriteit omdat ze behoren tot Oeigoerse gemeenschap. Bij minder ernstige inbreuken op fundamentele rechten speelt de frequentie een rol. Door systematische aantastingen van hun fysieke integriteit, is een leven in hun land van herkomst niet mogelijk. Dus kunnen ze niet terugkeren om ginds een aanvraag te doen.*
- *Ook economisch gesanctioneerd.*
- *Belgische overheid kan bij terugsturing verantwoordelijk gesteld worden voor de schending van artikel 3 EVRM.*
- *Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling, dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten in hun herkomstland.*
- *Dat de kinderen regelmatig naar school gaan, dat ze uitstekende resultaten behalen.*
- *Een onderbreking van het schooljaar van minderjarige kinderen van asielzoekers wordt door Raad van State aangemerkt als buitengewone omstandigheid.*
- *De rechten van het Kind dienen te worden gerespecteerd.*
- *Kinderen moeten hun onderwijs kunnen verder zetten, indien ze terugkeren zullen ze een achterstand opdoen die hun toekomst zo goed als hypothekert.*
- *Dat het centrum van hun familiale en professionele belangen ondertussen in België gelegen zijn (contacten met Belgen, privé-leven, sociale en zakelijke contacten met anderen vallen onder artikel 8 EVRM, sociale verbindingen, doorsnijden van deze verbindingen door uitwijzing zou wel eens het einde kunnen betekenen voor de familie).*
- *Verzoekers terugsturen is inbreuk op recht op privé-leven.*
- *Andere humanitaire redenen (geen inbreuk op Belgische openbare orde, er zal nood zijn aan arbeidskrachten van vreemde afkomst daar de Europese bevolking sterk aan het dalen is, dat beide verzoekers zich zullen inschakelen in arbeidscircuit, dat ze over diploma beschikken, dat verzoekers correct zijn met hun betalingen, dat de kinderen zich goed integreerden, dat M. aangesloten is bij karateclub).*

Hoewel aldus uit verzoekers aanvraag van 10 oktober 2006 niet duidelijk blijkt welke elementen zij aanvoeren als buitengewone omstandigheid en welke zij aanvoeren ten gronde, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat op alle voorgaande elementen, eventueel aangevoerd als buitengewone omstandigheid, werd geantwoord en dit als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen beweren dat zij ‘het slachtoffer zijn geweest van systematische aantastingen van hun fysieke integriteit; dat deze aantastingen gebeuren omdat zij behoren tot de Oeigoerse gemeenschap;[...]’ doch ze leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezden voor vervolging en voor hun fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot wettiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Voorts beweren betrokkenen ‘dat de situatie in hun land van herkomst veel verslechterd is en bijgevolg het risico op mishandelingen, bij terugkeer naar hun land van herkomst, veel groter is dan ten tijde van hun vlucht [...]’, dat zij ‘vrezden te worden uitgezet naar China wanneer ze worden uitgezet naar Kazachstan [...]’, enz... en dit trachten zij te bewijzen aan de hand van verwijzingen naar rapporten van o.a. Amnesty International en de National Human Rights Commission. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V. 27 jul. 2007, nr. 1.018).

Dat betrokkenen indirect het land zijn uitgevlucht 'omwille van de miserabele economische toestand', wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Tenslotte is de moeilijke economische situatie in het land van herkomst van algemene aard en verhindert deze talrijke andere personen afkomstig van de Russische Federatie niet naar hun land terug te keren.

De overige aangehaalde elementen – de mate van integratie van betrokkenen, hun werkbereidheid, de vermeende schending van het Verdrag van de Rechten van het Kind, van art. 3 en art. 8 EVRM, schoolgaan van de kinderen (tijdens illegaal verblijf), het verloop van de asielpcedure van dhr. I. en mevr. I. en hun langdurig illegaal verblijf – werden reeds behandeld in de vorige beslissing d.d. 16.08.2006 – aan betrokkenen betekend op 26.08.2006 – inzake de aanvraag art. 9.3, ingediend op 16.02.2005. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag conform art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België in te dienen.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister uitvoerig is ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden als zou bovenvermelde motivering een stereotiepe motivering zijn, nu expliciet geantwoord werd op de door hen aangehaalde argumenten betreffende hun specifieke situatie ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekers poneren dat de motiveringsplicht zou geschonden zijn nu de bestreden beslissing geen rekening houdt met, en de overheid niet is overgegaan tot het beoordelen van de relevante feiten die zich hebben voorgedaan na de periode van de eerste indiening van de regularisatieaanvraag, onder meer

- *nieuw bestaanskader opgebouwd*
- *kinderen lopen hier 7 jaar school*
- *westerse normen eigen gemaakt*
- *bindingen op sociaal en professioneel vlak*
- *op 3 januari 2005 is zijn kind in België geboren.*

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 februari 2005, die geleid heeft tot de beslissing van 16 augustus 2006 waarnaar verwezen wordt in de huidige bestreden beslissing, blijkt opnieuw dat verzoekers geen onderscheid hebben gemaakt tussen de elementen die zouden verantwoorden dat zij hun aanvraag niet in hun land van herkomst kunnen indienen en de elementen ten gronde om de afgifte van een verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Verzoekers stellen in hun aanvraag van 16 februari 2005 wat volgt:

- *verzoekers hebben 2 kinderen*
- *dat ze in de asielpcedure zitten en vanaf 4 oktober 2001 op grondgebied verblijven*
- *dat ze van Oeigoerse origine zijn*
- *Hen terugsturen zou een inbreuk uitmaken op artikel 3 en 8 EVRM*
- *Inbreuk op hun gezinsleven en bedreiging voor verzoekers leven, fysieke integriteit en vrijheid*
- *Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling, dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten in hun herkomstland*
- *Dat de kinderen regelmatig naar school gaan, dat ze uitstekende resultaten behalen*
- *Rechten van het Kind dienen te worden gerespecteerd*
- *Verwijzing naar vonnis Rechtbank eerste Aanleg te Brussel van 12 oktober 2004 waarin Belgische staat wordt veroordeeld om verblijfsdocumenten af te leveren aan de ouders van kinderen die hier al 4 jaar school liepen op basis van artikel 3 en 28 van Kinderrechtenverdrag, dat de schoolcarrière van schoolgaande kinderen niet zomaar onderbroken mag worden, dat indien de kinderen teruggestuurd worden zij het risico lopen op taalachterstand en door een ander schoolsysteem enkele jaren achterstand krijgen, dat België de nodige garanties dient te bieden dat de kinderen, permanent, regelmatig en zonder onderbrekingen onderwijs dienen te volgen*

- *Indien ze terugkeren zullen de kinderen gehandicapt zijn op onderwijsniveau*
- *Al hun belangen liggen intussen in België*
- *Andere humanitaire redenen en sociale bindingen (werkbereid, tal van opleidingen, ingeschreven VDAB, contacten met Belgen, geen inbreuk op de Belgische openbare orde, op termijn nood aan arbeidskrachten van vreemde origine daar de Europese bevolking sterk aan het dalen is, dat beide verzoekers zich zullen inschakelen in arbeidscircuit, dat ze over diploma beschikken, dat verzoekers correct zijn met hun betalingen, dat de kinderen zich goed integreerden, dat M. aangesloten is bij karateclub)*
- *Raad van State: belangenafweging diende te gebeuren, dat wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, de administratieve beslissing buitengewoon nadelig is voor de betrokkene en hij buitengewone omstandigheden kan inroepen”*

Zoals blijkt uit wat voorafgaat, kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde van de minister geen rekening hebben gehouden met de relevante feiten zoals die zich hebben voorgedaan na de periode van de eerste indiening van de regularisatieaanvraag, onder meer

- *nieuw bestaanskader opgebouwd*
- *kinderen lopen hier 7 jaar school*
- *westerse normen eigen gemaakt*
- *bindingen op sociaal en professioneel vlak,*

nu deze feiten ook al bestonden op het ogenblik van de vorige aanvraag van 16 februari 2005, verzoekers ze in voornoemde aanvraag ook vermeldde en de gemachtigde van de minister op deze elementen reeds antwoordde in de beslissing van 16 augustus 2006. Gezien deze elementen reeds bestonden op het ogenblik van de vorige aanvraag en verzoekers die ook inriepen ten tijde van hun vorige aanvraag, kon de gemachtigde van de minister zich beperken tot het verwijzen naar wat dienaangaande reeds werd beslist in de beslissing van 16 augustus 2006 die een antwoord bood op de aanvraag van 16 februari 2005. Aangaande de geboorte van het kind in 2008, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers wel melding maakten van de geboorte aan de Dienst Vreemdelingenzaken, doch blijkt uit geen enkel stuk van het administratief dossier als zouden verzoekers de geboorte van hun kind in België aangemeld hebben als een buitengewone omstandigheid in het kader van hun aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Aldus kunnen verzoekers het de gemachtigde van de minister niet ten kwade duiden dat hij aangaande dit specifieke element niet motiveerde in zijn beslissing. De overige relevante feiten, die niet reeds aangehaald werden in de aanvraag van 16 februari 2005, werden door de gemachtigde van de minister afzonderlijk beantwoord, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Aldus kunnen verzoekers geenszins gevolgd worden waar zij stellen dat verweerder de relevante feiten niet in rekening heeft genomen, noch waar zij van mening zijn dat het hier een stereotiepe motivering betreft.

Vervolgens stellen verzoekers dat de bestreden beslissing immers een inmenging uitmaakt in hun privéleven, dat een beslissing die een inmenging inhoudt in het privéleven van verzoekers dermate gemotiveerd moet zijn dat ze toelaat om na te gaan of ze een wettig doel nastreefde, en zo ja, of die maatregel noodzakelijk was in een democratische samenleving. Verzoekers stellen dat dienaangaande niets terug te vinden is in de bestreden beslissing zodat een schending kan worden vastgesteld van de motiveringsplicht. Verder stellen verzoekers dat a fortiori deze omstandigheden dermate belangrijk zijn om de rechtmatigheid van de beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM na te gaan. Dat de als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen immers raken aan artikel 8 van het EVRM, zodat normalerwijze moet worden nagegaan of de bestreden beslissing een billijk evenwicht tot stand heeft gebracht tussen de aanwezige belangen, te weten enerzijds het recht van verzoekers op eerbied van hun privéleven en anderzijds de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafrechtelijke veroordelingen, enz. Verzoekers betogen dat hun familiale situatie genoegzaam bekend was op het ogenblik van de bestreden beslissing. Vervolgens stellen verzoekers dat de Dienst Vreemdelingenzaken het niet opportuun achtte om de buitengewone omstandigheden, die zich hebben voorgedaan na 16 februari 2005, in het licht van artikel 8 van het EVRM te beoordelen

teneinde op grond van het algemeen rechtsbeginsel van voorzichtigheid de evenredigheid te determineren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, dat deze belangenafweging deel uitmaakt van en moet blijken uit de motieven. Daarbij komt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier aangeeft dat de in artikel 8, 2de lid van het EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang worden gebracht, terwijl dit een vereiste is krachtens de rechtspraak van de Raad van State (RvS 13 juli 1993, nr. 43.821).

Verzoekers lijken van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijken verzoekers eveneens van mening dat in de motieven van de bestreden beslissing één van de door artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelstellingen moet opgenomen worden alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Bovendien wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, blijkt dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van 16 augustus 2006 (die gekend is aan verzoekers gezien zij de daarin opgenomen motieven betwisten in een tweede onderdeel van het eerste middel) en laatstgenoemde beslissing wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoekers. Gezien, zoals reeds hierboven uiteengezet, de relevante feiten, die ingeroepen werden ter staving van een schending van artikel 8 van het EVRM bij het terugsturen, dezelfde zijn als deze ingeroepen in de aanvraag van 16 februari 2005, die aanleiding gaven tot de beslissing van 16 augustus 2006, kon de gemachtigde van de minister wel degelijk volstaan in zijn antwoord op de aanvraag van 10 oktober 2006, met name de hier bestreden beslissing, met een verwijzing naar de beslissing van 16 augustus 2006, waarin de volgende afweging werd gemaakt:

“Ook wat de inbreuk op art. 8 EVRM betreft, kan gesteld worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt voor het ganse gezin zodat er van een inbreuk van de familiale banden geen sprake kan zijn.”

Er dient te worden besloten dat verweerder is overgegaan tot een belangenafweging op basis van de hem gekende elementen ten tijde van de vorige beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, en dat hij hierbij, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Gezien de nieuwe aanvraag van 10 oktober 2006 geen nieuwe elementen (in het kader van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM) vermeldde als buitengewone omstandigheden, kon de gemachtigde van de minister verwijzen naar de belangenafweging zoals die gemaakt werd naar aanleiding van de aanvraag van 16 februari 2005. Verder ziet de Raad niet in welke verdere belangenafweging verweerder had dienen te maken.

Voor zoverre verzoekers met hun uiteenzetting eveneens van mening zijn dat artikel 8 van het EVRM zou geschonden zijn, verwijst de Raad naar de uiteenzetting betreffende het tweede middel.

Waar verzoekers nog wijzen op het feit dat de afweging diende te gebeuren, zeker daar de familiale situatie van verzoekers genoegzaam bekend was op het ogenblik van de bestreden beslissing en zij van de overheid mogen verwachten dat hun familiale situatie op zijn minst wordt onderzocht, wijst de Raad erop dat de familiale situatie van verzoekers aan verweerder reeds

gekend was op het ogenblik van de beslissing van 16 augustus 2006 en hij aldus, zoals reeds gesteld, op kennelijke redelijke wijze kon verwijzen naar de voornoemde beslissing in de huidige bestreden beslissing, waaruit de belangenafweging kon gelezen worden. Indien verzoeker met zijn *'familiale situatie'* verwijst naar de geboorte van zijn kind in België op 3 januari 2008, wijst de Raad erop dat dit inderdaad een nieuw element is dat aan verweerder niet gekend was op het ogenblik van de beslissing van 16 augustus 2006, maar eveneens dient de Raad erop te wijzen dat verzoeker dit element nooit inriep als buitengewone omstandigheid waarom verzoeker met zijn gezin niet terug kon keren naar zijn herkomstland, zodat van verweerder niet kan verwacht worden dat hij dit element mee in rekening nam bij zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoekers op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering, noch van een onvolledig onderzoek. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel geschonden zijn.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het eerste middel wijzen verzoekers op de motivering die terugwijst naar de beslissing van 16 augustus 2006 en herhaalt wat voormelde beslissing stelt in haar motivering. Verzoekers bekritisieren deze motivering op het volgende punt:

"(...) het feit dat man sinds 07/07/2000 en de vrouw sinds 29/9/2000 in België verblijft, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd, geen inbreuk tegen de openbare orde zouden hebben gepleegd, aan hun financiële verplichtingen zouden voldoen en een sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend (...) het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde structuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen reeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in een precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds juni 2001 vindt de scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. (...)"

Verzoekers merken op dat het voorhanden zijn van een gepaste scholing in het herkomstland, in casu niet ter zake doet, aangezien de kinderen van verzoekers, ongeacht het voorhanden zijn van een scholing, een schooljaar zouden verliezen, gelet op het gegeven dat de kinderen van verzoekers, in de veronderstelling dat verzoekers gemachtigd worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, ongetwijfeld een taalachterstand zouden oplopen die an sich een weerslag zal hebben op het schoolgaan van de kinderen, met het verlies van een schooljaar tot gevolg. Dat bijgevolg rekening moet worden gehouden met het verlies van een schooljaar, ongeacht het voorhanden zijn van voldoende scholing, dat het verlies van een schooljaar wel beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid die het voor verzoekers en hun gezin zeer moeilijk maakt om terug te keren naar hun herkomstland teneinde er een regularisatieaanvraag in te dienen. Verzoekers stellen dat het daarenboven onvoldoende is om de aanvraag te weigeren op basis van het gegeven dat de ouders de schuld treffen in het schadeveroorzakend karakter van de bestreden beslissing jegens de kinderen. Dat de Raad van State stelde dat *'il n'est pas requis que ces circonstances revêtent un caractère imprévisible et il n'est même pas exclu qu'elles résultent en partie du comportement de la personne qui les invoque, pourvu que ce comportement témoigne d'une prudence et d'une diligence normale et n'apparaisse pas comme une manoeuvre délibérée à placer la personne en cause dans une situation difficile en cas de rapatriement'*. Verzoekers stellen dat in casu zij

een regularisatieaanvraag indienden nadat hun asielaanvraag werd verworpen, dat zij geleidelijk aan in onderhavige penibele situatie zijn terechtgekomen, zonder dat zij deze situatie met enige voorbedachtheid hebben bewerkstelligd.

Verzoekers concluderen dat het verlies van een schooljaar van beide kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, zodat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten.

Gezien verweerder voor de aangebrachte elementen als buitengewone omstandigheid door verzoekers betreffende het schoolgaan van de kinderen en de schending van de Rechten van het Kind, verwijst naar de motieven van de beslissing van 16 augustus 2006, komt het de Raad redelijk voor dat, gezien de motieven van de beslissing van 16 augustus 2006, eveneens de motieven van de huidige bestreden beslissing uitmaken, verzoekers de desbetreffende motieven kunnen aanvechten.

In de aanvraag van 16 februari 2005 stelden verzoekers aangaande het schoolgaan van de kinderen wat volgt:

- *Dat de kinderen regelmatig naar school gaan, dat ze uitstekende resultaten behalen*
- *Dat de rechten van het Kind dienen te worden gerespecteerd*
- *Verwijzing naar vonnis Rechtbank eerste Aanleg te Brussel van 12 oktober 2004 waarin Belgische staat wordt veroordeeld om verblijfsdocumenten af te leveren aan de ouders van kinderen die hier al 4 jaar school liepen op basis van artikel 3 en 28 van Kinderrechtenverdrag, dat de schoolcarrière van schoolgaande kinderen niet zomaar onderbroken mag worden, dat indien de kinderen teruggestuurd worden zij het risico lopen op taalachterstand en door een ander schoolsysteem enkele jaren achterstand krijgen, dat België de nodige garanties dient te bieden dat de kinderen, permanent, regelmatig en zonder onderbrekingen onderwijs dienen te volgen*
- *Indien ze terugkeren zullen de kinderen gehandicapt zijn op onderwijsniveau*

In de aanvraag van 10 oktober 2006 stelden verzoekers aangaande het schoolgaan van de kinderen wat volgt:

- *Dat de kinderen regelmatig naar school gaan, dat ze uitstekende resultaten behalen*
- *Onderbreking schooljaar van minderjarige kinderen van asielzoekers aangemerkt als buitengewone omstandigheid door Raad van State*
- *Rechten van het Kind dienen te worden gerespecteerd*
- *Kinderen moeten hun onderwijs kunnen verder zetten, indien terugkeren zullen ze een achterstand opdoen die hun toekomst zo goed als hypothekeren*

Aldus roepen verzoekers in beide aanvragen vier zaken in:

- *het regelmatige schoollopen en het behalen van uitstekende resultaten*
- *de Rechten van het Kind*
- *Verwijzing naar rechtspraak van Raad van State en de Rechtbank van eerste Aanleg in Brussel (aangaande onderbreking van een schooljaar respectievelijk onderbreking van een schoolcarrière)*
- *Bij terugkeren: gehandicapt op onderwijsniveau, achterstand opdoen*

Hierop antwoordde verweerder in de beslissing van 16 augustus 2006 als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde structuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn. Bovendien hebben betrokkenen reeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in een precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds juni 2001 vindt de scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door

zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest van 11 maart 2003 nr. 116.916.) Het is aan betrokkenen om de comptabiliteit aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest nr. 97.866 van 13/07/2001). Het feit dat anderen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een regularisatie van het verblijf van betrokkenen met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001)."

Uit de beslissing van 16 augustus 2006 blijkt aldus duidelijk dat de minister op alle elementen is ingegaan van de aanvraag van 16 februari 2005 omtrent het schoolgaan van de kinderen. Uit nalezing van de daarin vervatte motieven, komt het de Raad voor dat zij eveneens een antwoord bieden op de elementen aangaande het schoollopen van de kinderen aangehaald in de aanvraag van 10 oktober 2006, nu in laatstgenoemde aanvraag dezelfde argumenten werden aangehaald. Hoewel de elementen aangaande het schoollopen van de kinderen in de laatste aanvraag anders geformuleerd werden en hoewel verwezen wordt naar andere rechtspraak, blijft de motivering geldig nu de inhoud van de aangehaalde elementen tijdens de aanvraag van 16 februari 2005 en van de elementen aangaande het schoollopen tijdens de aanvraag van 10 oktober 2006 gelijkaardig is.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat het verlies van een schooljaar wel kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid, zodat de beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereiste, wijst de Raad erop dat verzoekers het verlies van een schooljaar op zich nooit als een buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen. Wel hebben verzoekers de mogelijke achterstand ingeroepen en de onderbreking van een schoolcarrière of schooljaar, maar dit enkel door te refereren aan bestaande rechtspraak. Dienaangaande motiveerde verweerder dan ook terecht wat volgt:

"Het is aan betrokkenen om de comptabiliteit aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest nr. 97.866 van, 13/07/2001). Het feit dat anderen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een regularisatie van het verblijf van betrokkenen met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt."

Uit de aanvraag van 16 februari 2005 en die van 10 oktober 2006 blijkt inderdaad dat verzoekers bestaande rechtspraak aanhalen (van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel respectievelijk van de Raad van State) en omschrijven wat in de voorliggende gevallen beslist werd, doch dat zij beide malen nalieten aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden van deze zaken dezelfde zijn als in hun zaak en aldus nalieten de rechtspraak toe te passen op hun eigen situatie. Aldus motiveerde de gemachtigde correct en op redelijke wijze dat het betrokkenen toekomt om de comptabiliteit aan te tonen en dat het feit dat anderen van een regularisatie genoten, niet ipso facto een regularisatie van verblijf van betrokkenen met zich meebrengt, noch een buitengewone omstandigheid vormt die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Waar verzoekers stellen dat het onvoldoende is de aanvraag te weigeren op basis van het gegeven dat de ouders schuld treffen in het schadeveroorzakend karakter van de bestreden beslissing jegens de kinderen, wijst de Raad erop dat dit niet het enige motief is om het schoollopen van de kinderen niet als buitengewone omstandigheid te aanzien, zoals blijkt uit de motivering van de beslissing van 16 augustus 2006, zodat de kritiek als zou het motief dat de ouders schuld treffen in het schadeveroorzakend karakter niet voldoende zijn om de aanvraag te weigeren, feitelijke grondslag mist.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van de het eerste middel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Na het citeren van voornoemd artikel stellen verzoekers in een theoretische uiteenzetting dat het artikel 8 van het EVRM directe werking heeft in de interne rechtsorde en het behoort tot de *'Europese openbare orde'*, waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen. Verzoekers stellen dat het voorrang verdient boven ermee strijdige interne wetgeving en dus moet toegepast worden in geschillen die voor de rechter worden gebracht, alsook dat elke toetsing grondrechtelijk dient te zijn, waardoor een abstracte repliek op een artikel 8 van het EVRM-middel zich hiermee slecht laat verzoenen. Verzoekers vervolgen dat artikel 8 van het EVRM naast een grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven eveneens een grondrecht op eerbiediging van het privéleven behelst, twee begrippen die in het licht van een conformiteittoets van een administratieve beslissing aan onderhavige verdragsrechtelijke bepaling van elkaar dienen te worden gescheiden, de twee grondrechten zijn echter absoluut in de zin dat een inmenging binnen de grenzen en voorwaarden van artikel 8, 2de lid van het EVRM gerechtvaardigd is. Volgens verzoekers moet de inmenging ook doelmatig zijn teneinde de beoogde doelstelling te bereiken. Verzoekers wijzen erop dat de Raad van State meestentijds niet de in artikel 8 van het EVRM gebezigde termen *'noodzakelijk in een democratische samenleving'* gebruikt, doch dat de focus eerder wordt gelegd op de vraag of de overheidsmaatregel als *'disproportioneel'* kan worden beschouwd ten aanzien van de situatie van de vreemdeling, dat aldus een belangenafweging zich opdringt. Verzoekers vervolgen dat gelet op de navolgende uiteenzetting, de vrijheidsberoving van verzoekers onmiskenbaar een inmenging uitmaakt in het privéleven en gezinsleven van verzoekers, dat niet gerechtvaardigd wordt door een gelimiteerde inmenginggrond zoals voorzien in artikel 8, 2de lid en waarbij het proportionaliteitsbeginsel geenszins werd gerespecteerd. Dat de incorrecte en onvolledige motivering terzijde gelaten, dient te worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) laat gelden dat *'trop restrictif de limiter à un cercle intime où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables (...) la sphère de la vie privée, telle que le conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne; La garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieurs, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables'*. Verzoekers laten gelden dat zij al 7 jaar in België verblijven en dat zij goed geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat zij zich de landstaal hebben eigen gemaakt, werkberaad zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, kinderen hebben die hier al 7 jaar schoollopen en een kind hebben dat in België geboren werd. Op basis van deze vaststellingen zijn verzoekers van mening dat besloten kan worden dat het relationele privacybegrip vervat in artikel 8 van het EVRM van toepassing is en a fortiori *'la sphère de la vie privée désigne l'inscription d'un individu dans son cadre habituel d'existence, ce qui recouvre non seulement l'ensemble des liens sociaux et affectifs durables et significatifs, mais également la sphère purement personnelle, constituée notamment de la vie professionnelle et du sentiment d'appartenance aux divers lieux fréquentés pendant un certain temps. L'écoulement d'une certaine durée paraît naturellement indispensable à ce qu'on puisse qualifier le cadre d'existence d'une personne comme habituel'*. Verzoekers stellen dat het EHRM dienaangaande opmerkt dat *'tissé en Belgique de réels liens sociaux : (...) il y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial'*. Verzoekers zijn dan ook van mening dat besloten kan worden tot schending van artikel 8 van het EVRM gelet op de volgende vaststellingen:

- De inmenging in zijn privéleven lijkt niet te steunen op een doelstelling zoals vervat in artikel 8, 2de lid EVRM. In ieder geval kan de beoogde doelstelling niet uit de beslissing worden gededuceerd, terwijl dit vereist wordt door de Raad van State (verzoekers verwijzen naar het eerste middel).

Ongeacht de bedoeling van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, moet men rekening houden met artikel 8 EVRM, die de hogere rechtsnorm uitmaakt. Dit artikel stelt duidelijk dat een inmenging enkel gerechtvaardigd is indien ze een doelstelling beoogd die terug te vinden is in het tweede lid van onderhavig artikel. Gelet op de ontstentenis van een verdragsrechtelijke doelstelling, kan besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

- Zelfs in de veronderstelling dat de inmenging een doelstelling nastreeft en dat deze doelstelling kan worden gededuceerd uit de bestreden beslissing, dan dient de inmenging nog effectief te zijn en dringt een belangenafweging tussen enerzijds het recht van verzoekers op eerbiediging van hun privéleven en anderzijds de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken en de bescherming van de volksgezondheid zich op. Een inmenging is slecht effectief indien de beoogde doelstelling door geen enkele andere maatregel kan worden bereikt. In casu kon men in ieder geval een niet grondrechtbeperkende maatregel nemen die minstens de doelstelling kon bereiken.

- Een inmenging dient proportioneel te zijn om aan het 'daadwerkelijke maatschappelijke behoefte' vereiste zoals vervat in artikel 8, 2de lid te kunnen voldoen. De bestreden beslissing kan allerminst als zijnde proportioneel worden aangemerkt. De onevenredigheid tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in artikel 9, 2de lid voorgeschreven bestuurlijke stap en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, tonen duidelijk aan dat de beslissing de in artikel 8 EVRM voorziene belangenafweging op basis van evenredigheid niet doorstaat. De bestreden beslissing dwingt verzoekers immers om met zijn hele gezin naar hun herkomstland te reizen teneinde daar de aanvraag te doen. De gevolgen van dergelijke bestuurlijke stap zijn dramatisch en buitenproportioneel, gelet op het gegeven dat:

° verzoekers een nieuw bestaanskader hebben opgebouwd in België

° zij twee studerende kinderen hebben die al 7 jaar in België schoollopen en die zich de Belgische normen hebben eigen gemaakt

° zij op 3 januari 2008 vader is geworden van een derde kind

° hij al 7 jaar geen contact hebben met hun herkomstland en geen andere band hebben met hun herkomstland dan hun nationaliteit, wat als dusdanig een belangrijk criterium is om de proportionaliteit van de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 EVRM na te gaan

° zij professionele en persoonlijke bindingen zijn aangegaan

- Het is noodzakelijk om de doelstelling van desbetreffende bestuurlijke stap na te gaan in het licht van artikel 8 EVRM. Verzoekers konden de doelstelling niet determineren. Zo men die doelstelling kan determineren, en deze overeenstemt met een doelstelling zoals voorzien in voormeld artikel, dan is de aard van de nagestreefde doelstelling van belang om te bepalen welke omstandigheden een volwaardig tegenwicht vormen om de toepassing van de maatregel die een bij wet voorziene inmenging vormt in het privéleven te neutraliseren wegens de ontstentenis van een billijk evenwicht tussen de in het spel zijnde belangen

- In casu betreft het enkel een bestuurlijke stap, en geenszins een beslissing die genomen werd op basis van gedragingen van verzoekers waarbij de openbare orde in het gedrang zou zijn. De doelstellingen van dergelijke bestuurlijke stap rechtvaardigen in ieder geval niet dat twee kinderen uit eenzelfde gezin een schooljaar verliezen, dat er een risico is op de stopzetting van het integratieproces van alle gezinsleden, dat ze daar gedurende meer dan een jaar moeten wachten op een machtiging tot verblijf, enz., zodat de belangenafweging geenszins kan worden

aangemerkt als zijnde evenredig waardoor de inmenging beschouwd kan worden al zijnde buitenproportioneel. Dat aangenomen mocht worden dat de beslissing niet buitenproportioneel is, quod non, de beslissing niettemin de subsidiariteitstoets niet doorstaat. Dat de subsidiariteit immers een tweede criterium is die het EHRM hanteert teneinde de maatschappelijke behoefte te bepalen van een inbreuk op bepaalde grondrechten. Dat de overheid in het licht van de rechtspraak van het EHRM de plicht heeft de inbreuken op de rechten van de burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens haar doel trachten te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'. Dat er in casu een alternatief bestaat, in de zin dat aan verzoekers de mogelijkheid kan worden geboden om conform artikel 9, 3de lid een regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester. Dat wanneer verzoekers gedwongen worden om terug te keren naar hun herkomstland om de aanvraag er in te dienen, het subsidiariteitsbeginsel allerminst gerespecteerd wordt.

Vooreerst dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met verweerder vast te stellen dat verzoekers niet van hun vrijheid zijn beroofd en dat zij bijgevolg dus ook geen schending van het artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt ingevolge hun vrijheidsberoving.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven bevat, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen, zoals reeds uiteengezet naar aanleiding van het eerste middel, dat artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet als algemene regel stelt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Dus enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekers te verhinderen of te bemoeilijken. De beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen vrijstellen om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekers om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekers in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Aangaande de vermeende schending van het privéleven, stelt de Raad vast dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten niet dat de inmenging is voorzien bij wet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekers betwisten dat de inmenging in hun privéleven gesteund is op een doelstelling zoals

vervat in artikel 8, 2de lid van het EVRM, dat in ieder geval de beoogde doelstelling niet uit de bestreden beslissing kan gededuceerd worden (hiervoor verwijzen verzoekers naar het eerste middel). Verder zijn verzoekers van mening dat indien de bestreden beslissing wel een doelstelling nastreeft, er door verweerder een belangenafweging diende te gebeuren. Verzoekers zijn van mening dat een maatregel kon genomen worden die dezelfde doelstelling kon bereiken maar die minder grondrechtbeperkend was (subsidiariteitsbeginsel).

Zoals reeds gesteld, lijken verzoekers van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijken verzoekers eveneens van mening dat in de motieven van de bestreden beslissing één van de door artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelstellingen moet opgenomen worden alsook dat uit de motieven moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zoals aangehaald in het eerste middel, noch het door verzoekers aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Voor wat betreft de belangenafweging, verwijst de Raad naar wat reeds gesteld werd naar aanleiding van het eerste middel. Waar verzoekers van mening zijn dat sociale relaties wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekers een nieuw bestaanskader hebben opgebouwd in België, twee studerende kinderen hebben die hier schoollopen en zich de Belgische normen eigen hebben gemaakt, zij al 7 jaar geen contact meer hebben met hun herkomstland en zij professionele en persoonlijke bindingen zijn aangegaan, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Het arrest Niemitz/Duitsland van 16 december 1992 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreft een situatie waarbij op het ogenblik van de bestreden beslissing het privéleven vooral determinerende activiteiten van professionele en business-gerelateerde aard omvat waardoor de sociale relaties een bijzondere dimensie krijgen die verder reiken dan de louter alledaagse vrienden- en kennissenkring. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan onder een dergelijke bijzondere situatie te ressorteren.

Waar verzoekers naar enkele zinnen, bovendien los van hun context, verwijzen uit het arrest Chorfi/ België van 7 augustus 1996 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, wijst de Raad erop dat het voornoemde Hof in deze zaak geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhield, terwijl de heer Chorfi gedurende verscheidene jaren in België school liep en werkte en tal van verwanten had in België, zodat verzoekers ter staving van de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig naar dit arrest kunnen verwijzen.

Waar verzoekers nog wijzen op andere arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en naar rechtsleer dienaangaande, wijst de Raad er vooreerst op dat aangaande de geciteerde arresten verzoekers verzuimen aan te tonen zich in een analoge situatie te bevinden en ten tweede is de Raad van mening dat de hiervoor gegeven uiteenzetting een voldoende antwoord biedt op de aangevoerde grieven van verzoekers. De bestreden beslissing houdt geen onrechtmatige inmenging in het privéleven van verzoekers in. Verzoekers maken met hun betoog geen schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.